

styttes med den Magtfulde, som de behøve, for med Held, støttede af Sagkundskaben, at kunne bekæmpe Epidemierne; de Indgreb, der ske i de Privates Retsfare, ere ikke større, end Forholdene fordre, og hvad Enhver billigvis maa finde sig i; der kan heller ikke indvendes Noget mod den Ordning, der træffes mellem Embedslæger og andre Læger. — Et nyt Princip opstilles i Lovforslaget med Hensyn til Afholdelsen af Udgifterne og et Princip, som utvivlsomt maa billiges. Lovforslaget gaar ud fra, at naar Autoriteterne paa et Sted bekæmpe en Epidemi, da sker det ikke blot i den enkelte Kommunes, men i hele Samfundets Interesse; men deraf følger ogsaa, at Samfundet maa bære sin Del af Omkostningerne. Alle Udgifterne ere ikke lagte over paa Statskassen; Kommunerne maa bære deres Del, idet de have den umiddelbare Fordel af de Foranstaltninger, som træffes, ligesom det ogsaa i Motiverne er paavist, at i hvert Tilfælde et rent Hensigtsmæssighedshensyn gjør det nødvendigt, at man ikke fritager Kommunerne for at tage Del i Udgifterne. — Noget Andet er det, at der kan reises Spørgsmaal om, hvilke Regler der ved Delingen skulle følges. Der kan, som ogsaa fremhævet i Motiverne, spørges, om der ikke maatte være Grund til at gjøre Forskel mellem de epidemiske Sygdomme, som kun indkomme ved Smitte fra Udlandet, og de Epidemier, som opstaa i selve Landet, ligesom der ogsaa kan spørges om, om Fordeelingen just skal være i Forholdet som 1 til 1. Jeg skal ogsaa henvise til, at der kan reises Spørgsmaal, som det ikke var rimeligt, at Statskassen tog nogle af Udgifterne ved at tilvejebringe de Isolationshuse, som omhandles i § 22. Naar disse Isolationshuse opføres for at forebygge epidemiske Sygdommes Udbredelse, s.: naar de ere bestemte til kun at optage Patienter, hvor der er anordnet offentlig Behandling af en Sygdom, saa forekommer det mig egentlig at være en naturlig Konsekvens af de Principer, som ellers følges i Lovforslaget med Hensyn til Omkostningernes Fordeling, at Statskassen tager sin Del af disse Udgifter. Disse Spørgsmaal høre imidlertid til dem, som bedst ville kunne behandles i det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat. Det gjælder ogsaa for de Punkters Vedkommende, jeg alt har

omtalt, at der vil kunne blive Spørgsmaal om at foretage en eller anden Forandring, ligesom der vistnok hist og her kan være Anledning til at foretage Endringer for at tydeliggjøre Bestemmelserne. Men disse Ting høre til de Detailbemærkninger, som der ikke er Anledning til at komme ind paa ved Iste Behandling. Jeg skal kun gaa nærmere ind paa en enkelt Paragraf, som min ærede Kollega ogsaa berørte, nemlig § 22. Jeg har ikke rigtig kunnet blive fortrolig med denne Paragraf og dens Bestemmelser om Isolationshuse; men det er jo muligt, at jeg kan mangle nogle Momenter til fuldt at bedømme Forholdet. Jeg har imidlertid Jøvelsen af, at der her er Tale om saa betydelige Udgifter, at disse uagtet Isolationshusene kunne have deres Betydning, ikke staa i Forhold til den Nytte, som disse Huse ville gjøre. Den ærede sidste Taler gjorde den Bemærkning, at der ifølge hans Mening ikke godt kunde være Spørgsmaal om mere end 3 til 4 i ethvert Amt. Jeg kan her fuldstændig samstemme i den Betragtning, at man ikke godt vilde kunne overtomme flere, men skal der kun være 3—4 Stykker, tror jeg nok, at Foranstaltningerne ville mislykkes. Skal der virkelig være særskilte Isolationshuse, saa tror jeg, at der maa være langt flere end 3—4 Stykker i hvert Amt. Bestemmelsen med disse Sygehuse er jo den, at de skulle optage de første Patienter, for at man mulig i Tide kan slaa Epidemien ned. Men nu gjælder det om nogle af de Sygdomme, om hvis Bekæmpelse paa denne Maade, der snarest vil blive Spørgsmaal, at man af Hensyn til den Syge ikke maa have for langt til det Sted, hvor han skal tages under Behandling, fordi, hvis hans Transport medtager længere Tid, Sandsynligheden da vil tabe sig for, at han kan reddes, og Resultatet i Grunden blive det, at man offerer hans Liv for at forhindre Sygdommens videre Udbredelse. Men dette gaar naturligvis ikke an; en Syg maa ikke underkastes en Transport, der er længere, end Hensynet til hans mulige Helbredelse tilsteder. Vil man nu sige, at det længste, saadanne Patienter skulle kunne transporteres, er f. Ex. en halv Mil, vil man behøve, naar man skal have Isolationshuse til Patienternes Anbringelse overalt i Landet, hvor Sygdommen kan slaa ned, 6—800. Vil man sige, at en halv Mil er for snæver en Grænsje,